

Een feest om in Austerlitz op te groeien

Interview door Carol Dohmen op 15 november 2021 met Kobus Dijkhorst.

Kobus Dijkhorst (1935) is een Austerlitzser in hart en nieren. Twee keer verliet hij tijdelijk het dorp. De eerste keer vanwege militaire dienst, de tweede keer in de jaren '60 toen hij twee jaar met zijn vrouw en oudste zoon in Iran woonde. Kobus hield daar toezicht op de bouw van een handelskade en twee marinebases in Busehr aan de Perzische Golf. Zodra het werk gedaan was, keerden ze terug naar hun geliefde Austerlitz.

Bescheiden

Net als de meeste Austerlitzers vindt Kobus het maar niks om over zichzelf te praten. "Mijn persoonlijke verhaal is helemaal niet belangrijk, ik praat liever over het dorp." Hij kijkt met veel plezier terug op zijn jeugd en zijn vriendschap met de andere jongens uit het dorp. Toch verliep zijn jeugd net even anders dan die van zijn vrienden. In die tijd gingen de jongens naar de ambachtsschool en de meisjes naar de huishoudschool. Ze moesten vroeg aan het werk om het gezin te helpen onderhouden. Kobus kon echter goed leren en hij vond het ook nog eens erg leuk. In overleg met het hoofd van de basisschool besloten ze dat Kobus naar het CLZ (Christelijk Lyceum Zeist) zou gaan. Kobus: "Ik heb heel veel respect voor mijn ouders, omdat ze mij hierin steunden. Mijn moeder werkte in Woudschoten om dat te bekostigen." Om toegelaten te worden op het CLZ moest een leerling een toets maken: "Er waren mensen, ook in het dorp, die vonden dat de basisschool in Austerlitz niet zo goed was. Dat stimuleerde mij alleen maar meer om mijn best te doen voor dat toelatingsexamen! De hoofdonderwijzer hielp me met wat extra lessen en zo slaagde ik makkelijk. Ik heb er in mijn hele leven geen enkel nadeel van ondervonden, dat ik in Austerlitz op school zat."

Kobus hield, net als zijn leeftijdsgenoten, van buiten spelen, voetballen en 's winters schaatsen op het meertje van Heidestein. Hij woonde op het einde van de Oude Postweg. "Tegenover ons huis was langs het einde van de Waterlooweg tussen de bomen een veldje, dat werd 'het voetbalveldje van Kobus' genoemd. Wij hadden thuis een leren bal, die kwamen de jongens dan lenen om mee te spelen. En ze zeggen wel dat ik altijd thuis zat te studeren, maar ik herinner me dat ik heel vaak meedeed. Ik had natuurlijk wel vrienden op het CLZ, maar in mijn vrije tijd trok ik altijd op met de jongens en meiden uit Austerlitz. We hadden het helemaal niet over school, we gingen gewoon lekker voetballen. Geweldig hadden we het samen. Ik vond het een feest om in Austerlitz op te groeien."

Na het CLZ ging Kobus naar de HTS in Utrecht. Elke dag fietste hij heen en weer. “Er stopte wel een bus voor de deur, maar ik vond het prettig om fysiek bezig te zijn. Ik wandelde ook altijd kilometers door het bos. Er is geen paadje dat ik niet ken.” Nog voor zijn afstuderen werd hij door het ingenieursbureau DHV in Amersfoort gevraagd bij hen te komen werken. “Ik dacht, dat ga ik een paar jaar doen en daarna ga ik de aannemerij in. Dat leek me veel leuker”. Toch bleef hij zijn hele werkzame leven bij DHV: “Ik wist het steeds zo te plooiën dat ik mooi werk had, dicht bij de praktijk. Veel van mijn collega’s kwamen rechtstreeks van de TU Delft, maar ik vond dat die eigenlijk weinig benul van de praktijk hadden.” Na een paar maanden binnendienst werd hij door DHV ‘naar buiten’ gestuurd, dicht bij de civiele werken in het veld. De uitzending naar Iran in 1966 was een bijzonder avontuur. Kobus: “We werkten hard, het was natuurlijk wel apart om daar te leven en te werken. Maar ik werkte ook zo hard, omdat we dan weer snel terug konden naar Austerlitz.”

Respect

Kobus had wat je noemt een mooie carrière, maar hij weigert zich daar op wat voor manier dan ook op te laten voorstaan. “Ik ben niet meer of minder dan mijn maten uit het dorp. Toevallig kon ik goed leren en ik vond het leuk. Maar dat is allemaal gekregen goed, daar ben ik alleen maar dankbaar voor.” Hij kijkt met veel respect terug op zijn ouders. “Mijn vader werd geboren in 1909 en hij was zoals zovelen indertijd in het dorp metselaar. In de crisistijd had hij weinig werk, alleen los-vaste klussen.” Samen met een paar vrienden, die ook metselaar waren en weinig werk hadden, besloot vader Dijkhorst om dan maar voor zichzelf een huis te gaan bouwen. Daar moesten ze elke cent voor omdraaien en er moest een hypotheek worden genomen op het huis van zijn vader. “Mijn opa had een huisje en veel grond aan de Schooldwarsweg, dat kostte in die tijd weinig. Opa werd in 1876 in dat huisje, dat er nog steeds staat, geboren en woonde daar 98 jaar tot 1974. Daarna verbleef hij tot zijn overlijden bij mijn ouders aan het eind van de Oude Postweg, tot zes weken voordat hij honderd jaar zou worden.”

Drie vrienden, Arie van Ginkel, Jan Van de Broek en vader Kobus hebben samen de drie blokken huizen uit de jaren dertig gebouwd op wat tegenwoordig Oude Postweg 205 tot en met 215 heet. “Het verhaal gaat dat ze elk volgend blok een beetje hoger bouwden. Je kunt dat van de buitenkant zien aan de toenemende hoogte van de huizen.” Vader en moeder Dijkhorst gingen in het laatste huis wonen, de andere helft werd verhuurd. “Toen hebben ze keihard gewerkt om de hypotheek af te betalen, mensen wilden geen schulden hebben. Alles pakten ze aan. Helaas werd het ook nog oorlog, dus je kunt je voorstellen dat ze het moeilijk hadden. Ze verkochten bijvoorbeeld hout uit het bos aan stadsmensen uit Utrecht, voor in de kachel. Alles was schaars in die tijd.”

Verbondenheid

Zoals gezegd had Kobus een hele fijne jeugd in het huis van zijn ouders. Na afloop van de oorlog werden er overal buurtfeesten georganiseerd. De samenhang in het dorp was groot, mensen voelden zich met elkaar en met het dorp verbonden. Kobus: “Je kende iedereen, mensen gingen veel bij elkaar op bezoek. Bij veel mensen stond een bankje voor het huis. Als het mooi weer was gingen ze op zondag wandelen en dan stonden ze overal met elkaar te kletsen. We gingen hooguit het dorp uit om een keer een Slotlaantje te pikken op zondagmiddag, verder vermaakten we ons prima in het dorp.” Hij haalt een herinnering op

aan de timmerwerkplaats van Jo van de Haar, aan het huidige Dorpsplein: “Die werkplaats was afgebrand, een drama voor de familie. Het hele dorp heeft meegholpen om een nieuwe werkplaats voor hem te bouwen. Die was zelfs nog mooier dan de oude.”

Na de Tweede Wereldoorlog kwam het verenigingsleven tot bloei, overal was wel een vereniging voor. Austerlitz Belang werd opgericht en langzaam kwamen er betere voorzieningen in het dorp. Eind jaren '60 vond er dorpsuitbreiding plaats door de oplevering van een aantal huizen op de Marmontweg en de Beaufortweg. “Er kwamen mensen van buiten het dorp wonen en een flink deel daarvan heeft zich jarenlang ingezet in het verenigingsleven. Daardoor kwam er wat meer kader bij de verenigingen. We hebben met zijn allen een hoop voor elkaar gekregen.”

Die solidariteit ziet Kobus nog steeds terug in het dorp. “We zijn een hechte gemeenschap, ik kaart nog steeds met mijn oude vrienden, dat is altijd zo gezellig. We laten elkaar hier niet in de steek.” Met de nieuwste uitbreiding van het dorp heeft hij geen enkele moeite: “De tijden veranderen, het is goed zo. Het ziet er mooi uit en we gaan met onze tijd mee. En wij blijven altijd Austerlitzers.”